

THRANITTEN

Diskusjonsblad for de statsansattes lag av AKP(m-l)

NR. 3/1973

" Arbeidere! Ta vare på deres politikk. Dere vil snart møte ulver i fåreklær som vil forsøke å forvirre tankene deres, for å få dere til å tjene andre partiers planer, slik som dere gjorde før dere ble et selvstendig parti. Dere er mange nok og sterke nok til å utgjøre et parti for dere sjøl, vakt dere for å bli et annet partis gryteskrapere!"

Marcus Thrane.

INNHold:

- Til debatten om hva selgs parti .
- Et parti av vanlige liberalister ?
- Erfaringer fra Rød Valgallianse-stand i aksjonsuka.
- Mange bekker små.....

TIL DEBATTEN OM HVA SLAGS PARTI.

Det er blitt hevd_a med styrke at AKP(ml) skal være et parti for vanlige folk. Dette er vel å bra - vi trenger medlemmer fra alle lag av det arbeidende folket, det er en forutsetning for en korrekt politikk på alle omeråder. Vi må også akseptere at folk har forskjellig arbeidskapasitet. Vi krever ikke at en pensjonist på 75 år skal være med på en ulovlig demonstrasjon. Vi krever heller ikke at ei enslig mor skal delta på fem møter i uka. Likevel skal vi sjølsagt ønske slike medlemmer velkommen. De er like verdifulle for partiet som den verste møtenarkoman, ofte mer verdifulle.

Parola om et parti for vanlige folk har imidlertid også ei annen side. Enkelte har misforstått parola dit at nå gjelder det å bli "vanlig", nå gjelder det å bli som folk flest. Og folk flest går ikke på møter. Nei vel, men folk flest er heller ikkekommunister (dessverre). Det har vært (og er) tendenser som går omtrent sånn: En rolig arbeidsstil er blitt en slapp arbeidsstil. En arbeidsstil med få møter er blitt til at enkelte helt har slutta å gå på møter. Avtaler blir ikke holdt, studiene forsømmes, disiplinen svekkes. (Alt dette er tendenser, det er langt fra hovedsida ved partiet i dag, jeg presiserer det. men dårlige sider må bekjempes aktivt før de blir hovedsida). Mao kaller slikt for liberalisme. Liberalisme er en tvers i gjennom skadelig tendens, sier han. Den tærer på enheten og svekker samholdet, skaper passivitet og uenighet, fører til at vi mister vår faste organisasjon og strenge disiplin og hindrer en konsekvent og grundig gjennomføring av den politiske linja. Alt dette ifølge Mao. Det er alltså ikke bagateller det dreier seg om.

En annen tendens er at når folk kommer inn på det "gamle SUF" er det ikke måte på hvor sykt og ille og sekterisk alt var på den tida. De glemmer alt det gode "gamle SUF" sto for, og alt det riktige som ble gjort på den tida. Noe slikt kommer til uttrykk ilederen i forrige nummer av avisa. Arbeidsstilen gjorde oss berykta, står det der. Sant nok, men arbeidsstilen gjorde oss også fryktet blant våre motstandere og respektert i store deler av arbeiderklassen. Folk så at vi jobba hardt, og respekterte (eller fryktet) oss for det. Alt var ikke dårlig på den tida, tvertimot - det var lite som var dårlig. Det som tross alt var dårlig ved arbeidsstilen på den tida er vi nå i ferd med å utrydde. Men alle de gode sidene skal vi beholde og bygge videre på. Vi tømmer ikke ut barnet med badevannet.

Er det mulig å gjennomføre en roligere arbeidsstil i partilaget uten å degenere politisk og organisatorisk? Det er absolutt mulig, men vi må samtidig være klar over at en slik arbeidsstil også stiller en del krav, både til vanlige medlemmer, ledelsen i smålaga og ikke minst til ledelsen i partilaget. De få møtene partilaget har må være effektive politiske møter, ikke møter som utløper til reine "beskjedsammenkomster" slik vi har sett tendenser til. Dette er i hovedsak partilagsstyrets ansvar. Alle frister og avtaler må holdes, ellers blir det bare beinfluying og mas hver gang vi skal få gjort noe. Dette er det i høy grad opp til smålaga å sørge for. Til sist: Tendenser til liberalisme under dekke av at vi skal være "vanlige folk" må bekjempes. Dette har vi ansvaret for alle sammen.

HARRY

"ET PARTI AV VANLIGE LIBERALISTER"?

Et spørsmål som reiser seg i diskusjonen om arbeidsstilen i partiet er følgende: "Betyr "et parti for vanlige folk" at vi skal trappe ned på den politiske virksomheten". Jeg vil besvare spørsmålet med et ubetinget "Nei". Det er viktig at vi legger forholdene til rette for folk med familie osv., men vi må ikke glemme at vi er et kommunistisk parti. En roligere arbeidsstil betyr ikke mindre politikk, men politikk på en riktigere måte. Vi får anledning til å oppsøke massene og skaffe oss tillit, vi kan lytte til deres erfaringer og lære. Men like fullt er vi kommunister 24 timer i døgnet, og vi må etter beste evne prøve å etterleve de 7 retningslinjer for partimedlemmer (partiboka) og under ordne oss partidisiplinen. Jeg skriver disse linjene fordi jeg ser tendenser til liberalisme i partilaget, noe som vi raskt må kvitte oss med. Som et første korrigeringsiltak vil jeg instendig oppfordre alle medlemmene (også de som regner seg fri for liberalistiske feil) til å lese partiboka grundig med spesiell vekt på vedtektene og prinsippprogrammet.

Fram for AKP(m-l)!

Formann

ERFARINGER FRA RØD VALGALLIANSE-STAND I AKSJONSUKA.

Vi sto utafør Vestbanen, der det var et blanda publikum. Mye høyere funksjonærer og endel bevisst reaksjonære folk, men også en god del arbeidsfolk.

De fleste hadde dårlig tid, og det var vanskelig å få noen ~~lengre~~ lengre diskusjoner med folk. Men de aller fleste tok med seg valgavisa i farten, og ingen kasta den fra seg som vi så. Folk virka stort sett positive, men for å få igang diskusjoner må vi ta initiativet sjøl. Ta utgangspunkt i de korte bemerkningene som faller, og fortsett ut fra det.

Vi hadde to slags diskusjoner:

Skattepolitikk - en del som ville stemme Anders Lange fordi skattene er for grove. Vår erfaring er at de fleste veit ingenting om A.L. Viktig å ikke kalle ham fascist å la det bli med det, men med en gang få fram hovedsaken: han vil senke skattene ved å la trygdede og andre arbeidsfolk betale - vi vil senke skattene ved å la monopolkapitalen betale. Det er viktig å lære noen tall og fakta på dette omerådet.

Diskusjoner om parlamentarismen - som gjerne begynte med bemerkninger som "Alle politikere er råtne" "Det hjelper ingenting". o.l. Dette er stort sett mye vanskeligere diskusjoner. Vi begynte å snakke om partiet, og om massekontroll nedenfra, men har siden kommet til at det antagelig er bedre å legge vekt på hovedforskjellen mellom Rød Valgallianse og alle andre grupper som stiller til valg: nemlig at folk må kjempe sjøl og vi vil støtte disse kampene, men heller ikke Rød Valgallianse kan kjempe i stedet for dem.

III.

Våre erfaringer er at ved å gå ut med politikken vår og prøve den i praksis på andre folk kan vi skjønne den ordentlig sjøl - og da oppdager vi også hvor riktig den er. Aksjoner skaper entusiasme også hos oss sjøl!

En som har stått
på stand.

" MANGE BEKKER SMÅ GJØR EN STOR Å"
Om økonomien i valgkampen.

At valgkamp koster penger er for lengst slått fast. Her som ellers må vi stole på egne krefter Det nye målet for Oslo er 150 000,- til nå er det kommet inn ca.50.000,- altså 3.parten. Hva er dette for sum?

150 000 = 150 på 1000
75 på 2000
32,50 på 4000

Kamerater har tatt djupt i lomma, opptil 2000 kr, ikke alle like mye, men folk har gitt mye. Jeg tror at hovedsaken nå er at det er for få folk som gir bidrag. Altså må vi arbeide utover det at en liten kjerne gir alt.

1. Massene - de som støtter RV er vår viktigste kraft - altså flere bekker.
2. Dessuten må vi organisere innsamlingene - ledelse- gjerne folk som treffes til daglig f.eks. i spisepausen.
3. Vi må ha allsidige metoder, loddbøker på artige ting er bra. Dette må prøves. Rødt kor plata: Fram, fram. - skinke - glem heller ikke "RV femmer'n"
4. Vi må ha plan. Sett opp realistiske innsamlingsmål for hver person. Oppgjør pr. uke eller 2 ganger i uka. Litt konkurranse i innsamlinga skader heller ikke. Hvilken valgkampgruppe samler inn mest penger?

Fram for en gjeldfri valgkamp!

Bente

